

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ- (2014) .

Τήν Τετάρτην, 23ην Ὀκτωβρίου/5ην Νοεμβρίου 2014, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερόν ΚαθεδρικόΝ Ναόν, τόν ἀποτελοῦντα τήν συνδετικήν διαβατήριον δίοδον μεταξύ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ὑπομνηστέον ἐνταῦθα ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἶναι ὁ ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ὡς υἱός τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ μνηστορος τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καί κατασταθείς ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἦντινα ἀποστολικῶς ἐποίμανε, συγγράψας τήν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἐπιστολήν αὐτοῦ, προεξάρξας καί τό ἔτος 49μ.Χ τῆς Πρώτης Οἰκουμένηκῆς Συνόδου, ἥτις ἤνοιξε τὰς πύλας αὐτῆς πρὸς τὰ ἔθνη καί τελειωθείς μαρτυρικῶς κρημνισθεῖς ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, διότι ὠμολόγησε Ἰησοῦν εἶναι τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Χριστόν.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καί τῆς Θ. Λειτουργίας τήν πρωίαν τῆς ἐορτῆς προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Εἰς τήν Λειτουργίαν ταύτην συνελειτούργησαν τῷ Μακαριωτάτῳ ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι, ὧν προεξῆρξεν ὁ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Στέφανος, οἱ Ἐφημέριοι τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τούτου Οἰκονόμος π. Αἴσσα Ἀουάδ καί Πρεβύτερος π. Φάραχ-Χάραλαμπος Μπαντούρ, ὁ ἀρχιδιάκονος π. Εὐλόγιος καί ὁ διάκονος π. Διονύσιος, ἔψαλε ὁ Πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀριστόβουλος δεξιόθεν ἑλληνιστί καί ρωσιστί, ὁ δέ κ. Ρημόν Κάμαρ Διευθυντής τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀριστερόθεν ἀραβιστί καί συμμετέσχον ἐν εὐλαβεῖ παρακολουθήσει καί προσευχῇ ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Γεώργιος Ζαχαριουδάκης μετὰ τῆς ἐριτίμου συζύγου αὐτοῦ, οἱ ἐνορίται τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἑλληνορθόδοξοι Ἀραβόφωνοι πιστοί, Ἕλληνες τῆς ἐλληνικῆς παροικίας, μονάζουσαι τοῦ Πατριαρχείου καί προσκυνηταί ἐξ Ἑλλάδος καί Ρωσσίας.

Τόν θεῖον λόγον εἰς τήν θεῖαν Λειτουργίαν ταύτην ἐκήρυξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί:

«Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφός χρηματίσας καί διάδοχος καί ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος τόν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας καί τό μαρτύριον οὐκ ἀπησχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε, ἰκέτευε ἀδιαλείπτως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Εὐφραίνεται ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τό τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, σήμερον ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ ἀδελφοῦ καί διαδόχου χρηματίσαντος τοῦ ἀρχιποίμενος Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου καί Ἱερομάρτυρος. Σύν αὐτῷ δέ εὐφραίνεται καί ἡ ἐπίγειος πατρίς αὐτοῦ, ἡ ἁγία πόλις Ἱερουσαλήμ, ἡ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ θεανθρώπου ἀναδειχθεῖσα ἡ πνευματικὴ πρωτεύουσα τοῦ

σύμπαντος κόσμου.

Τοῦ τιμίου δέ αἵματος τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, κοινωνός ἐγένετο καί ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός αὐτοῦ: «αἷματι τοῦ μαρτυρίου τήν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Ἰάκωβε Ἀπόστολε. Τῷ γάρ πτερυγίῳ τοῦ ἱεροῦ παρεστώς θεόν Λόγον ἐκήρυξας, Δημιουργόν ὄντα τοῦ παντός».

Προσέτι δέ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐχρημάτισε συγγενής, δηλονότι ἀδελφός κατά σάρκα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί διάδοχος Αὐτοῦ ἀναδειχθείς οὕτω, πρῶτος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ὡς καί ποιμήν, διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν αὐτῆς. Διά τοῦτο ὁ μελωδός αὐτοῦ ἀναφωνεῖ: «Χορείαν τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεύς ὡς πρῶτος γεγονώς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθείς ὡς μαθητής θεάδελφος, ἱεροκῆρυξ μυστικώτατος».

Ὅντως ἀδελφοί μου, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐκόσμησε καί κοσμεῖ τήν χορείαν τῶν μαθητῶν καί Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, διότι οὗτος ἀφ' ἑνός μέν ἐχρίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος καί ἱεροκῆρυξ μυστικώτατος, ἀφ' ἑτέρου δέ, θείῳ πνεύματι κινηθείς διετύπωσε τό τῆς Ἐκκλησίας πολίτευμα οὐχί κατά τόν Μωσαϊκόν νόμον, ἀλλά κατά τόν τρόπον τῆς χάριτος τῆς ἐν Χριστῷ θείας Οἰκονομίας.

Τοῦτο καταδείκνυται ἐναργέστατα εἰς τήν διδασκαλίαν ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ ἐνθα μεταξύ ἄλλων τονίζεται ὅτι:

Α) Ὁ θεός εἶναι ἡ πηγή τῶν τελείων δωρημάτων: «Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπό θεοῦ πειράζομαι. Ὁ γάρ θεός ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δέ αὐτός οὐδένα. Πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἀπό τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἐνὶ παραλλαγῇ ἢ τροπῇ ἀποσκίασμα», (Ἰακ. 1,17).

Β) Ἡ πίστις ἄνευ ἔργων νεκρά ἐστι: «Τί τό ὄφελος ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγη τις ἔχειν, ἔργα μὴ ἔχη;» (Ἰακ. 2,14), «ὥσπερ γάρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστίν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι», (Ἰακ. 2,26).

Γ) Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς καί ἡ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἱαματική ἐνέργεια τοῦ μυστηρίου τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου: «Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω. ἄσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν ἁμαρτίας ᾗ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ», (Ἰακ. 5,15).

Ἡ ἀποστολικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀφορᾷ ἅμεσα καί εἰς τήν σύγχρονον ἡμῖν πραγματικότητα τῆς ἀκαταστασίας καί συγχύσεως ἐν τῷ κόσμῳ γενικώτερον καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν εἰδικώτερον. Ἐν προκειμένῳ διερωτᾶται ὁ Ἀδελφόθεος, «πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν», (Ἰακ. 4,1), «...οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστίν; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ θεοῦ καθίσταται», (Ἰακ. 4,4).

Τήν ἀναντίρρητον ταύτην ἀλήθειαν ὁμολογεῖ καί κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος οὐχί ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματος τοῦ Υἱοῦ καί θεοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Οὕτινος αὐτόπτης, καί αὐτήκοος τῆς διδασκαλίας καί συμμάρτυς τοῦ

αἵματος Αὐτοῦ ἐγένετο.

Μέ ἄλλα λόγια, τό ἀποστολικόν κήρυγμα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐμπνέεται ἀπό τήν τοῦ Κυρίου ἐντολήν τῆς ἀγάπης: «αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθώς ἠγάπησα ἡμᾶς, μερίζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἢ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐάν ποιῇτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν», (Ἰωάν. 15,12-13).

Τήν φιλίαν ταύτην τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἐνσαρκώνει καί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία. Τήν φιλίαν ταύτην εὐαγγελίζεται καί ὁ σήμερον τιμώμενος πρῶτος τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεράρχης ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ ἐαυτόν «θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλον», (Ἰακ. 1,1).

Οὗτος ὁ μέγας τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως κῆρυξ καί ὁμολογητής, ὁ σφραγίσας διὰ τοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων προτρεπτικῶς μᾶς καλεῖ ὡς ποιμὴν καί πρωτόθρονος Ἱεράρχης νά ἀποθέσωμεν πᾶσαν ρυπαρίαν καί περίσσειαν κακίας ἐν πραύτητι, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας δεχθῶμεν «τόν ἔμφυτον λόγον», δηλονότι τόν Εὐαγγελικόν, «τόν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν», (Ἰάκ. 1,21).

Μετά τήν θ. Κοινωνίαν καί τήν Ἀπόλυσιν ἡ Πατριαρχική Συνοδεία, τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἀνῆλθε πρὸς τὰ δώματα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ἐνταῦθα, κατὰ τό ἔθος τῆς Ἀδελφότητος, οἱ ἀναμένοντες Ἀρχιερεῖς προσετέθησαν εἰς τήν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν, ἥτις ἐπορεύθη πρὸς τό Πατριαρχεῖον, τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων «ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς ἀνεδείχθης δίκαιε τό εὐαγγέλιον»...

Ἐν τῇ διαβάσει ἀπό τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου πρὸς τό Πατριαρχεῖον οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Ἀρτοποιείου τοῦ Πατριαρχείου ὁσιώτατος Πρωτοσύγκελλος π. Παΐσιος, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ καί ἡ ὁσιωτάτη μοναχὴ Σεραφεῖμα, Καθηγούμενη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σεῖδανάγιας διένειμαν τὰ καθιερωμένα ἀρτίδια εὐλογίας.

Εἰς τό Πατριαρχεῖον ἀνεπέμφθη Δέησις καί ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός καί οἱ λειτουργοὶ ἀπεξεδύθησαν τὰς ἱεράς αὐτῶν στολὰς εἰς τό Συνοδικόν καί ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν πάντας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἐχούσης οὕτως ἐλληνιστί:

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,
Ἅγιοι Πατέρες καί Σεβαστοὶ Ἀδελφοί,
Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καί Προσκυνηταί.

Σήμερον ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τήν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ γενομένου πρώτου Ἱεράρχου Αὐτῆς, διαδόχου ὄντος αὐτοῦ τοῦ ἱδρυτοῦ καί θεμελιωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὑπὸ δέ τήν Ἱεραρχικὴν καί Ἀποστολικὴν αὐτοῦ ιδιότητα ὁ κατὰ σάρκα συγγενὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη φύλαξ καί μάρτυς πιστὸς τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, δηλονότι τῆς Ἱερουσαλήμ, ὡς λέγει καί ὁ μελωδὸς αὐτοῦ: «Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος δέ ἐξελέξατο, ἱερατεύειν πρῶτον ἐν Ἱερουσαλήμ τῇ ἁγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καί ἀδελφόν

συνοδίτην καί ὁπαδόν τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ, Ἰάκωβε».

Ἡμεῖς κατασταθέντες ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας φύλακες καί λειτουργοί τῶν ἁγίων Τόπων καί δὴ τοῦ τόπου τοῦ μαρτυρίου τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τουτέστιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπακολουθοῦμεν τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ καί δὴ τοῖς Ἀποστολικοῖς ἵχνεσιν τοῦ σήμερον τιμωμένου ἁγίου Ἱεράρχου Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζει ἑαυτὸν δοῦλον Χριστοῦ: «Ἰάκωβος θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος», (Ἰακ. 1,1).

Τὴν θείαν ταύτην Ἀποστολικήν καὶ δι' αἵματος τιμίου ἐμπιστευθεῖσαν ἡμῖν παρακαταθήκην καλούμεθα νὰ διαφυλάξωμεν καί διακονήσωμεν κλῆρος καί λαός, περιπατοῦντες –κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον- «τῷ αὐτῷ Πνεύματι καί τοῖς αὐτοῖς ἵχνεσι», (Β' Κορινθ. 12,18), Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως συγχαρῶμεν τὰ τίμια μέλη τῆς νέας Ἐπιτροπῆς τοῦ Καθεδρικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καί εὐχηθῶμεν αὐτοῖς δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους καί ἀγαστήν συνεργασίαν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ εὐσεβοῦς Χριστευωνύμου πληρώματος αὐτῆς, ἀλλὰ καί πρὸς διαφύλαξιν τοῦ καθεστῶτος τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ.

Κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου διαφυλάττοι πάντας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μετά τὸν Ἀρχιερατικὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καί τὸν ἀσπασμὸν τῆς χειρὸς τοῦ Μακαριωτάτου ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, δοξάζων τὸν θεὸν διὰ μίαν τοιαύτην λαμπράν ἁγιαστικὴν ἑορτὴν καί δὴ τὴν θρονικὴν τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

http://youtu.be/-lgri2WB0_g

